

Слиза се въ това или онова пристанище, прѣзъ това или онова врѣме, каквито се посочатъ отъ *имиграционнитѣ чиновници*.

Емигранта е длъженъ още да плати, чрѣзъ компанията на парахола съ който пѣтува, два долара за да се сдобие съ позволения да дебаркира въ едно отъ пристанищата на Щатитѣ.

Кралския Комисариатъ въ Италия прѣпорѣчва на своитѣ емигранти да носятъ съ себе си минимумъ 125 лева, вѣнъ отъ необходимитѣ за по-нататѣшно пѣтуване въ Щатитѣ пари, защото лишения отъ тия суми емигрантъ рискува да бже повѣрнатъ отъ американското пристанище.

Сжщата сума (125 лева), вѣнъ отъ разносикитѣ за пѣтя, трѣбва да иматъ и тия емигранти, които се отправятъ за Канада прѣзъ Щатитѣ (съгласно споразумѣнието между Канадското Правителство и Съединенитѣ Щати).

*
* * *

Отъ горнитѣ ограничения се види, че *имиграционнитѣ* страни, особено Съединенитѣ Щати, не се отнасятъ безразлично къмъ чуждитѣ емиграции. Имиграцията за тѣхъ е не само социалъ-економически, но и културенъ въпросъ. Резултатитѣ отъ изпращанитѣ комисии отъ страна на Съединенитѣ Щати въ емиграционнитѣ страни, като Италия на първо мѣсто, за проучване въ всѣко отношение причинитѣ които тласкатъ маса емигранти къмъ Съединенитѣ Щати, тѣхната демография и т. н. — още не се знаятъ. Такава бѣ изпратена прѣзъ 1909 г. и въ Унгария, Балканския П-въ, респективно България, начело Ню-Йоркския професоръ Дорсей, но докладитѣ имъ до *Имиграционната комисия* на тия Щати се държатъ въ тайна.

Можемъ си прѣдстави какъвъ оборотъ прѣдставляватъ за труда и живота въобще на една страна, като